Robin Hood Flour

EN KOMPLIMANG TILL HELGE FRÅN LASSE.

För S. C. T. av Härjedals-Lasse.

Mel.: "Petter Jönson."

Tack, Helge Anderson, för den trevliga visa,
Som uti tidningen S. C. T. stod att läsa!
Det var ju trevligt att se din visa i bladet,
Och se hur svenskarna uti Winnipeg ha det.

I Fairy Glen finnes också svenskar så många,
Ja både småfolk och även tjocka och långa,
Och vackra kvinnor med kortklippt hår bak i nacken,
Modärniserade från huvudknoppen till klacken.

I folkets hus är det golv av hyvlade bräder,
Där slites ut många dansskosulor av läder,
När Helge spelar i folkets hus i vår socken,
Då blir det varmt så man måste ta av sig rocken.

En syförening för kyrklig sak samlat pengar,
Och fått uppmuntran av missionsvännernas drängar.
Nu håller John Wallner på att bygga kyrka,
När den blir färdig så får vi Herranom dyrka.

Då kan ju Helge få komma hit och predika,
Och stå där uppe på predikstolen och skrika,
Och på sitt dragspel kan han ju spela upp psalmen,
Och när han tröttnar att tala säger han amen.

FRÅN KENORA, ONT.

Ärade red av S. C. T.

I likhet med många andra vill även jag sända några rader till redaktören och tacka honom för den intressanta tidning, han nu sänder oss. Man riktigt längtar till den dag, då man kan få gå till postkontoret för att hämta densamma. Jag tycker synnerligen mycket om den följetong som för närvarande går i tidningen, och hoppas, att redaktören lyckas lika bra i sitt nästa urval av följetong.

Samtidigt vill jag taga mig friheten sända hälsningar till "Stockholmare" och "Stockholmskor". Även jag härstammar från den sköna synderskan vid Mälarns strand." Jaså, "Stockholmare" har funnit att "våra svenska flickor inte äro mycket för att göra väsen av sig". Jag för min del får säga, att jag träffat svenska flickor som varit lika mycket pudrade och målade som någon annan. Här i Kenora ha vi en hel del av dem. Stackars "Stockholmare" som är så ensam! Jag vet ej hur det är, men kanske det är den gemensamma ensamhetskänslan som gör, att jag icke skulle hava något emot att på mitt sätt söka uppfiva Eder eljest så trista tillvaro. I alla fall kunna vi genom Svenska Canada-Tidningen byta tankar med varandra och även övriga av läsekretsen och på detta sätt komma i förbindelse med våra medmänniskor. Tack "Stockholmska" för Edra brev. Skriv ofta och låt oss gemensamt fylla "Ordet Fritt" med sådant som kan tjäna till att sammanlänka oss svenskar här i Canada.

Till sist ett hjärtligt tack till redaktör Hägglund för det gediga arbete han utfört vid S. C. T.

"Stockholmska N:o 2."

FRÅN "50 ÅR UNG."

Hör nu gott folk, låt oss följa uppmaningen ifrån Stockholmskan i Oxbow att skriva till vår egen tidning, för vi äro ju alla ense om att den är hättre och mycket större än den har varit. Allt som går framåt i upplysningens intresse är väl värt att taga vara på, enligt min åsikt, men att att taga vara på nyheter, att skriva om det ha vi nog ej, för här händer ju platt intet.

Vi ha varit här på farmen i åtta år det ena året det andra likt, några kalvar och kycklingar och ett par nya overalls ibland, "thats all". Därborta i Oxbow må det väl vara farmare som äro värda det namnet, när de ha så mycket som 700 acres att tröska, det är något som låter det. Det är riktiga storfarmare häromkring också, men så mycket ha de då aldrig att tröska, själva äro vi i västficksformat med vår farmning. Vi ha endast 160 acres av land och det är allt vad vi ha, här blir nästan för torrt så vi få ej så värst mycket på det lilla vi ha. Om det blir något bättre i framtiden, det ligger i gudarnas knän, som de säga i Sverige, ett är då säkert att åren gå och vi bli gamla. Det går ju ingen nöd på oss men ej blir det, just något över heller.

När en ej orkar längre skulle en ha så pass sparat att en kunde resa till någon stor stad och leva utan bekymmer, för det är dödande enformigt på en farm för den som är van att leva i andra förhållanden. Att Stockholmska kan trivas "in this vild West". Ja, det är ju bra att inte alla ha samma åsikt. Jag har varit i Stockholm i några år men är ej född där. Men tala om det som är vackert, så är det väl Stockholm och söder inräknat, så rent och fint om man tänker på andra storstäder. Jag har varit i Montreal i tio år, så den staden känner jag gott till och somliga delar äro nog så trygga och rena där också, "but down town, God help us".

En sak som vi ha här och som ej kostar något heller, det är den friska luften men när det blir 44 below zero och mer ibland, så blir det nästan för mycket även av frisk luft.

Jag tänkte just på det när jag läste nykomlingens klagan om Sverige. "How little you know of this country, my dear fellow". Att det är svårt hemma i Sverige det medger jag, jag har själv fyra bröder som äro mycket yngre än jag själv och de ha skrivit några gånger och önskat att komma över hit, men jag har avrått dm. Just tänkte hur primitivt allting är här, i ett nytt land, jämfört med ett gammalt välordnat land som Sverige. Arbete finnes det nog av på farmerna, men hur få ej de nykomna många gånger, som ej kunna språket, arbeta under usla förhållanden, ifråga om husrum och renlighet. Maten lämnar nog också mycket i övrigt att önska på många platser. Och det finnas ju också ganska många luffare på den här sidan Atlanten och det visar ju att det finnes något av arbete som är svårt att stå ut med. Vi ha talat med män här som trampat i varenda stat i staterna och gör detsamma här i Canada, både svenskar och norskar. Kanske det också är en vana för en del människor att trampa världen runt. Det är då en sak med alla kvinnfolk vi äro då aldrig utan arbete, aldrig har jag hört av något kvinnfolk som luffar heller. I en stad vet en var vad han har för sitt arbete, men på en farm får en nog trampa många gånger för intet. För endera fryser det eller också torkar det bort, det enda en kan vara säker om framgång med äro djuren, skötas de, och det är vad vi göra här, bringa de framgång; vad djuren beträffa ha vi faktiskt slagit rekord runt häromkring. Ja nu är det nog bäst att jag slutar med en hjärtlig hälsning till alla tidningens läsare.

(50 år ung.)

FRÅN LAC DU BONNET, MAN.

Ja, nu är den stora politiska striden över, det parti, nämligen det liberala, har ju all anledning att känna sig belåtna. Hur mr. Meighen känner det, kunna vi förstå om vi se på hans fotografi i S. C. T. Jag kunde ej annat än skratta när jag såg hans bild, han såg ut som om han skulle ha gråtit i månader, ja, ett förkrossande nederlag ledo den konservativa högern. Åtminstone i västra Canada, det kännes rätt så skönt att veta att vi ha både Manitoba och Saskatchewan rent från dessa herrar. Ni som leva i Winnipeg skulle hört vilka grova lögner angående tullsystemet de försökte att proppa i oss farmare här ute på landet. Ja, de ljögo så jag nästan tror de trodde sig själva, nog skall det kännas smärtsamt för mr. Meighen att inte ens få gå till Ottawa som medlem av parlamentet. I fjor höstas lyckades det gå rätt bra att bluffa för de konservativa, men i år gick det sämre. Vad sägs om vår valkrets nämligen Springfield som till allra största delen består av småfarmare, homesteadare och arbetare, de röstade in en ultra högerkonservativ som ledamot i parlamentet i fjor, ja då kan man säga "att skammen nästan går på torra land". Men i år få go' herrar stanna hemma och giva platsen till en progressiv liberal. Ja, den prisvärda tullpolitiken kunde ej hjälpa dem igenom. Den var allt för genomskinlig, det var allt för svårt att kunna få valmännen att tro på de stora fördelarna som de påstodo låg i höga tullar. Nu ha vi fått ett liberalt guvernement, hoppas att de nu ej svika sina givna löften till folket utan försöka att genomföra de reformer de lovat valmännen. Om de så göra tror jag att det kommer att bli ganska svårt för de konservativa att få någon maktställning i Canadas parlament.

Som tullfrågan varit så brännande i Canada nu under de gångna valen vill jag omnämna en liten episod, som hände under den värsta tullstriden i Sverige. På 1880-talet då frågan kom upp om att införa spannmålstullar i Sverige, utgick vid frågans första stadie ett påbud till alla landets kommuner, att kyrkoherden och prosten skulle sammakalla bönderna till kommunalstämma för att delvis upplysa bönderna om vad frågan innebar, dels låta stämman upptaga förslaget till diskussion. Det hände då att prosten i Manskogs församling i Värmland hade sammankallat till stämma och varvid han redogjorde vad mening det var att en viss importtull skulle läggas på den säd som infördes i landet och att denna avgift kallades tull. Han upplyste vidare bönderna om att om de gingo med och röstade för spannmålstullar de skulle få en 4.00 a 5.00 kronor mera för varje tunna säd de hade att sälja. De skulle sedan bliva bättre av själva så att de skulle kunna betala arbetarna en högre dagspenning. När så prosten slutat sitt granna tal till förmån för spannmålstullarnas antagande, steg en av bondgubbarna upp och sade: "Jag är riktigt emot de där tullarna de äro rakt inte te' nån' nytta för oss bönder, för vet prosten om vi kör så litet som en halv tunna korn te' kvarn ska den där mjölnaren dit och gräva och tulla, nej, jag vill inte ha nån' tull alls." Då måste prosten upp en gång till för att ge en riktig förklaring på, att det ej var några mjölnartullar det var fråga om. När prosten slutade, steg samme bonde upp igen och sade: "Det där som prosten sa' är ju gott och väl men se om de nu vore nöjda med den tull de ha rätt till att ta, men nu är det så att om mjölnaren har rätt till 3 koppar på tunna, så tar han då 6 koppar på tunna i tull från oss, å se prosten då' ä' fäll' inte rätt," envisades bonden.

Frank Pearson.

FUNDERINGAR HIT OCH DIT.

I S. C. T. numro 39 stod att läsa en intressant artikel om Noaks ark och ger den mig några funderingar.

Då som nu, voro djurarterna långt avskilda från varandra, tusentals mil från den plats där Noak sedan samlade in dem i arken par efter par.

Från det innersta av Afrika måste gorillan och en del andra aparter avhämtas. Från Indien glasögonormen och ett par boaormar på 25 a 30 fots längd ävenså kung cobraormen, en orm som ansetts giftigast i sitt släkte. Skallerormen från Amerika samt ett par av de allra värdefullaste pälsdjur här i Amerika. Detta är endast en bråkdel av djurarter, som ej funnos inom de områden Noak levde. Så ha vi världsdelen Australien med sina pungdjur och andra arter som ej fanns inom gamla världen. Samma förhållande med insekterna. Jag inbillar mig det finnas de som tro att alla djur och insekter verkligen funnos inom den omkrets Noak och Israels folk levde. Då blir frågan den huru de djur, som tillhörde Amerika och Australien kunde taga sig dit. Om så skulle ha skett måste de två nya världsdelarna trängts tillsammans med gamla världen. I avseende på att författaren tycks framhålla att ingen bör tvivla på äktheten av traditionen, utan se den fullkomligt utförbar, började jag fundera över ovanstående.

* * *

London känner sig otrygg medan koloniseringsdepartementet känner sig allvarligt uppskakat, genom den oväntade förändring inom den canadensiska regeringen på grund av liberalernas seger. Kings återvändande till makten har vänt upp och ned på allting, det har gjorts en riktig kullerbytta av de brittiska planerna om att avhålla Canada från att sluta sig till Sydafrika i begäran om likställighet med moderlandet.

Inom några tiotal år är troligen de viktigaste frågorna bearbetade och redo att lösas.

* * *

Ja, så har en fallen storhet sprucket och innehållet tömts ut. Det har en stark bismak av en genomskinlig, infernalisk natur, som innebodde i denna av lättrogna upphöjda stjärna.

Undrar om en del Winnipegbor har samma tillit till undergörerskan McPherson och tröstar sig med, faller en rättfärdig person så står han upp igen. Men skrot blir det ändå utav dem, de försvinna och sluta att uppträda och deras hyllare stå där tvehågsna, funderande om det hela endast var bedrägeri och humbug.

* * *

Undergöraren Wall var av samma skrot och korn, som den nu fallna storheten. Jag var själv i tillfälle höra honom två gånger. Första gången var i Winnipeg. Han fick då uppträda i Elmwoods kyrka. Det må sägas vad som helst om pastor Liljengren, men han kunde ändå skilja på galningar inom och utom det område han verkade. Därav kom det sig att omtalade Wall ej fick uppträda i missionskyrkan.

Jag kommer i från själva ämnet, ity jag ämnade säga något om de intryck jag fick från dessa Walls två föredrag. Kort och gott lika med noll. Han läste upp en bibelvers, men vad versens betydelse angick lämnades denna åsido, och berättades underbara frälsningsresultat världen runt och kom till sist att nämnas McPherson, och om bland de närvarande funnos sådana som trodde att hon besatt gåvan att helbrägdagöra, så skulle dessa räcka upp händerna. Tjogtals händer kommo upp samt ett pris ske Gud och ett halleluja i korus. Därefter säger han, i morgon kväll skall jag vidare behandla detta ämne samt omtala några helbrägdagörelser hon utfört.

I hopp om att få höra något "Non Plus Ultra" infann jag mig andra kvällen och blev jag ej heller besviken. Sedan jag avhört tre märkliga fall gick jag, vet ej huru många fler hon lyckligt utfört.

Här äro de tre, herr Wall har ordet:

"Det kom inträdande i mitt rum en man, hemsk att skåda, besatt av djävulen, och jag föll ned och bad, inom kort hördes en susning i rummet och karlen stod där frisk och prisade Gud. Detta var å en plats där följande även inträffade: En man kom in till henne, dock hemskare att se på än den förra, så hon var betänkt på att springa ut, men föll i stället ned och bad länge och väl dock utan resultat. Och varför kanske Ni fråga? Jo, alldeles som på apostlarnas tid, sådant går ej att utdriva annat än genom bön och fasta. Tredje undret, en man föll ned från en hög ställning och bröt ryggen. Som man vet är livet inom kort flyktat om ryggen och ryggmärgen är av. Fyra män kommo inbärande honom på en bår, han kunde ej röra en lem.

Jag föll ned och bad, inom kort stod mannen upp prisande Gud och gick sedan till sitt arbete.

"Till sist och syfvende", som norrra konsekvenser kunna dragas. Antag någon av dem vilka vi kunna kalla stöttepinnar i den krets varest Wall hyllades, brutit av bägge benpiporna. Vågar tusenden mot ett att densamme genast begär bli fraktad till lasarettet och en skicklig läkare anlitad. Lika säkert är också om någon av Walls bedövelsemedel inverkat, Wall dock ansett det bäst söka läkare, ty sådant går ej att bota genom bön och fastor.

Detta hindrar honom nog ej att säga, när han kommer flera hundra mil från Winnipeg att han här utfört större mirakel genom att helbrägdagöra en man som brutit bägge benpiporna.

"Till sist och syfvende", som norrmannen säger, det underliga att sådana lazaroner och lazarinnor emottagas och allt deras svammel blir trott, men kommer det till kritan tro de ej själva, men vilja utomstående skola tro, i annat fall räknas man till den stora hopen otrogna.

"Pelle"

BREV FRÅN DIREKTOR GUNNAR BRUNIUS.

Herr red. av S. C. T.

När man efter en tids vistelse i Amerika återkommer till sitt kära Sverige så är det, som när man efter en bullrande fäst åter träder inom det lugna hemmets väggar.

Jag erfor också en stark känsla av frid när jag för några dagar sedan efter cirka 5 månaders resa i Canada och U. S. A. samt vidare genom Panama kanalen till Sverige åter vandrande på de vackra gatorna i vår största handelsstad Göteborg. Av det bullrande gäktande liv, som är utmärkande för Staternas städer, ja, även några av Canadas, såsom Vancouver och Montreal ,av detta finns, kan man säga icke ett enda spår av i vårt lilla fridfulla Sverige.

Ett undantag utgör kanske vissa delar av vår fagra huvudstad Stockholm Där finnes gatupartier, där bullret och larmet väl kan jämföras med det, som man får bevittna i Vancouver och Montreal, och biltrafiken är under dagens affärstimmar fullt lika besvärlig som i Canadas största städer.

Men tyvärr kör man bil mycket vårdslöst i Stockholm, ja, i hela Sverige. Det är en iakttagelse, som man gör, så snart man efter en tidsvistelse utomlands åter sätter sin fot på den svenska jorden. Det är ledsamt att trafikkulturen skall stå så lågt i gamla Sverige, som den faktiskt gör. Det ser ut som om det vore omöjligt för svenska folket att lära sig att köra bil med förstånd. Det föreslås gång på gång i tidningarna åtgärder till trafikkulturens höjande, men inte märker man någon förbättring, hur mycket som än skrives och pratas.

Vi få trösta oss med, att vår svenska kultur i andra avseenden står så mycket högre. Ty det gör den utan gensägelse.

Vi befina oss i valtider. Det skall koras nya storheter såväl i landsbygden som i riksdagen. Men jag har icke märkt ett dugg av någon valfeber hos svenska folket. Det är lika lugnt och obekymrat som alltid. Det är annat än när amerikanska folket går till val!

Så är min Canada-färd ett minne blott, men ett i det hela taget ljust och behagligt minne. Skada bara, att den sista upplevelsen i Canada blev rätt obehaglig. Med "tragedien" förhöll sig som följer:

Efter mitt sista besök i British Columbias sköna Vancouver skulle jag begiva mig till Portland i Oregon för att där gå ombord på svenska Johnson linjens stora charmanta motorfartyg "Annie Johnson" med vilket jag skulle anträda resan hem till Sverige genom Panama kanalen.

Jag hade under min vistelse i British Columbias huvudstad Victoria blivit mycket förtjust i den fridfulla och naturskona platsen och beslöt mig därför för att från Vancouver resa till Seattle i Washington med ångaren "Princess Marguerite", som anlöper Victoria.

Under det två timmars långa uppehåll i Victoria gjorde jag en promenad i den idyliska staden. I god tid före båtens avgång återvände jag emellertid till dockan, där ångarens tjänsteman upplyste mig om att jag måste uppvisa mitt pass för en amerikansk herre, som för sådant ändamål hade ett så kallat kontor strax intill båten.

Efter en stunds väntan hedrades jag med företräde hos bemälde amerikanske pass herre. Han synade mitt pass både utan och innan, han vred och vände på det både fram och baklänges, och jag underkastades ett förhör, som om jag varit en av polisen efterlyst förbrytare.

Resultatet av det hela blev slutligen att jag vägrades att fortsätta resan.

Har man sett på maken! Mitt hederliga svenska pass, på vilken jag tre gånger förut under min resa kommit in i U. S. A. ,dugde inte längre!

Passmannen var obeveklig. Han förklarade, att jag hade ingenting annat att göra än att stanna i Victoria tills nästa dag och då av amerikanska konsuln där söka få saken ordnad. Jag hade blivit uppehållen så länge, att det blivit försent för mig att träffa konsuln samma dag!

Ja, där stod jag med mitt pass på dockan! Jag fick icke gå ombord på båten för att hämta mitt bagage. Medan detta formligen slängdes i land stod jag där som ett spektakel för "Princess Marguerites" passagerare som naturligtvis undrade var det var för en bandit, som passmannen lagt beslag på. Jag såg, hur alla blängde på mig och smålogo. Det var en mycket obehaglig situation.

När jag nästa morgon infann mig hos amerikanska konsuln, ordnades saken på några minuter. Det enda som då behövdes, var ett för mig oläsligt ord på några bokstäver, som konsuln skrev med blyerts på mitt egot visitkort! Detta mystiska ord öppnade för mig Amerikas Förenta Stater!

Och för detta lilla ord måste jag underkasta mig allt obehag och alla besvärligheter i Victoria (alla hotell voro överfyllda, så att det var nästan omöjligt att få ett rum för natten) och där tillbringade jag 24 timmar!

I U. S. A. tycks man sätta en ära i att trakassera främlingar så mycket som möjligt. De flesta av de herrar som där passinspektion, äro alldeles för råa och obildade för att anförtros sådana uppdrag. Då är det mycket bättre i Canada. Där blev man alltid hövligt bemött av passherrarna. Liksom av alla andra människor.

Canadas folk gör ett vidare behagligare intryck på främlingen än folket i Förenta staterna. Om man bara i Canada ville låta bli att efterapa den rysliga ovanan att ständigt vissla och att lägga fötterna på stolar och soffor, ja till och med på bord. Det verkar i högsta grad osympatiskt.

Man får sig ett gott skratt, när man i Canadas järnvägsvagnar läser, att det är förbjudet att lägga fötterna på sofforna. Nå, det finns ju ett gammalt ordspråk, som säger, att lagarna äro till för att överträdas.

Jag hoppas innerligt, att det skall förunnas mig att en gång få återse det stora framtidslandet Canada. Där finns så mycket att beundra och glädjas åt. Aldrig skall jag glömma de storatade Rocky Mountains! De beredde mig på många ställen genom sin underbara natur så starka skönhetsintryck, som endast ytterst få platser på vår jord förut kunnat skänka mig under mina 28-åriga irrfärder i alla Europas länder, Amerika, Asien och Afrika.

Gunnar Brunius.

Köp bästa svenska stålvaror!

Som generalagenter för Sveriges förnämsta fabriker anbfalla vi följande världsberömda kvalitetsmärken:

Sandvikens Järnverks Aktiebolag
"Fish & Hook" märket

SÅGAR

Oöverträffade i kvalitet av stål, lätt gång, skarpaste tänder och hållbarhet. Extra tunna i ryggen. Finaste precisionsarbete.

Vi visa här en del typer nu mest i bruk i skogsarbete i Canada och U.S.A. Fullständig illustrerad katalog visande många andra modeller samt stora timmersågar (cross cut saws) etc., sändes på begäran — — — — Men vid köp var då säker att Ni erhåller en äkta Sandviksåg med "Fish & Hook" märket stämplat på bladet. — Det finns nu flera imitationer icke bara av originella Sandviksmodeller, utan också av fabrikens nummer för varje såg —

Vi garantera

att varje såg som bär vårt märke är av god kvalitet. Om en felaktig såg passerar kontrollen ersätta vi den med en ny sådan utan omkostnader.

En-mans fällningsså No. 241

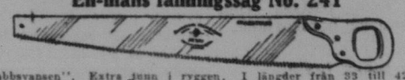

"Snabbsvansen". Extra tunn i ryggen. I längder från 33 till 42 tum.

Pulpvedsågar, standardlängder, 36 till 48 tum. Bredder från 1 till 3 tum. Extra tunna i ryggen.

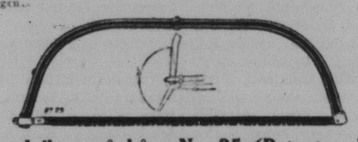

Sandvikens sågbåge No. 25 (Patenterad)

är den bästa och mest praktiska. Tillverkad av finaste helstrukna stålrör. Väger endast 4 lbs. Lätt att installa, 36—48 tum, och varar i åratal. Även andra modeller.

Sandvikens sågställareuppsättning No. 220

Ny modell. Ställer ved- och handsågar säkert och lätt. Tillverkad av Sveriges bästa materialer och må icke förväxlas med liknande tyska modeller.

Sandvikens handsåg No. 277

är nu i bruk och uppskattas av snickare och andra över hela världen. Här igen är kvaliteten av första rang. Vitt polerat blad av finaste stål. Lättgående och riktigt balanserad.

"Sandviken's Charcoal Steel Files"

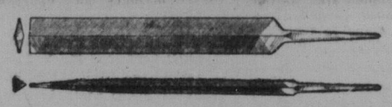

Tillverkad under strängaste kontroll av Sandvikens eget stål. Dessa filar vara från 4 till 5 gånger längre än andra märken. Alla standard fasoner.

Våra YXOR — "Sater-Banco" märket

från aktiebolaget Säter Yxfabrik, Säter, Sverige. Säljes nu från Halifax till Vancouver och äro erkända som de allra bästa kvalitetsmärken i Canada. Alla standard fasoner kunna erhållas.

No. 96 D. B.

No. 26—B Michigan

Stora lager av dessa och andra svenska stålvaror av våra märken, såsom "Swing" Gillette rakhyvelblad, Huggjärn av "Ankar"-märket, "Banko" liar, etc., etc., tillhandahålles nu av Canadas ledande grossister och järnvaruhandlare. Men om man icke med lätthet kan få vad som önskas torde man tillskriva oss för närmare upplysningar.

Vi anbefalla dock direkta inköp från Edra egna handlande. På grund av de höga fraktomkostnaderna från Montreal hava vi arrangerat direkta försändelser från Sverige till grosshandlare i Port Arthur, Winnipeg, Saskatoon, Edmonton, Vancouver och till många andra städer såväl i östern som västern, vilket gör att försäljaren kan med lätthet giva konkurrensmäktiga priser.

IMPORTÖRER OCH DISTRIBUTÖRER.

SANDVIK CANADIAN LIMITED
20 ST NICHOLAS ST MONTREAL P.Q.

AGENTER antagas för försäljning av **Premieobligationer**

Låga priser, hög provision. Skriv efter våra agentvillkor, som erhålles gratis och franko.

Endast å respektabla och redbara personer reflekteras.

Nordsvenska Kredit-Aktiebolaget, Drottninggatan 10 Stockholm, Sweden

Betala prenumerationen idag!